



Puncicsengő

Nényus, szól Villő Eninek a teraszra nyíló ajtó két szárfája között állva. Az egész család nézi, vagy nem is, inkább csak az egész család abba az irányba néz. Enit lenyűgözi, ahogy Villő magára vonja a figyelmet, majd a haját hátra dobva elfordul.

Ő egyetemistaként csinált utoljára ilyet, akkor ismerte meg Zolit, házibuli, hörgős zene, pirosarany cseppek a szétmálló tojáskarikon, Zoli tankcsapdás pólót visel, és a fúzióseróművekről beszél, hogy két hidrogénmolekulából lesz egy hélium, magyarázza, miközben cigit tekertek, talán hármat mondott, már nem emlékszik, addig hallgatta, amíg megtetszett neki az elálló füle.

Két négyes formájú gyertya lángját fújja, Villő mezítláb az ünnepi asztalhoz megy, talpa zöldes a frissen nyírt fűtől, Nényus, nézd, mutat a másik kezében fejfelé lógó intimkehelyre, nézd, puncicsengő.

Eni egy amerikai cégnél dolgozik, a család ennyit ért, hogy otthonról, kettőtől este tízig, mert ahogy az anyja mondja, az amerikaiak el vannak tájolva, Eni Messenger hangokra alszik el, de élvezi, hogy angol és francia nyelven kommunikálhat, most indiaiakkal, eddig csak a curry jutott eszébe Indiáról, meg a tehenek.

Villő elengedi az intimkelyhet, ami az asztalon a grillkolbász és a paradicsomos mozzarella közé gurul, Kata krárog a félrenyelt falattól, a hátát ütik, látom, kincsem, válaszolja Eni és a szemöldökére lógó frufuját birizgálja, így gyorsan zsírosodik, mondja az anyja, de rá se néz, a kezében lévő kést bámulja, beleheli, szalvétával dörzsöli a vízcseppeket, nem szól, de Eni pontosan tudja, mire gondol, hogy ő a hibás, hogy megint elől hagyta a vackait, és az unokája egyáltalán honnan tudja, hogy mire, és egyébként is, Villő csak hároméves.

Beszoktatós.

Eni viszi, mert Kata, a sógornője kimerült a három fiú mellett, főleg amióta Pisti, a legnagyobb, rockzenekart alapított, és a régi tisztaszobában próbál heti kétszer. Ő az énekes és a gitáros, a pulihajú haverja dobol. Pisti hangja hamis, ezt neki nem mondják. A középső meg SNI-s, legalábbis gyanús, hogy SNI-s, a tanító néni szerint az, a szakember állítja, hogy nem, mindenesetre Kata úgy kezeli. A harmadikról nem beszélnek, a doki nem mondta biztosra a nemét, Katáék lánynevekkel készültek, Adrián lett, még jó, hogy Villő becsúszott.

Hétfőn még nem hagyhatta ott egyedül, fél tízre jöjjenek, mondta az óvónő, akkor már tízórai után vagyunk, Eni a mondaton nevetett, meg azon, hogy az összes óvónő fehér, lyukacsos klumpában jár.

Amikor megkapta az állást, az anyja örült, így hazaköltözhet hozzájuk a faluba, apád halála után elkel a segítség, mondta, Zolikámnak is lesz itt hely, majd Pityukám intézi, Zoli nagyvárosi férfi, de könnyen beilleszkedett, tíz éve mérnök az erőműnél.

Kedden, amikor Villő meglátta a sündisznós ablakokat, a betonra dobta magát, másfél órára hagyta az óvodában, ha ügyes leszel, kapsz fagyaltot.

Pár hónapja az indiai kolléganője, Mutka videót küldött a levelezőlistájukra a zero waste mozgalomról, azóta Eni nem vesz zacskós téisztát vagy más csomagolt dolgot, tejet is csak a szomszédától, kannával hozza, a barna zománcos lábosban forralja, leszedi a bőrét, de Zoli így sem iszik belőle, tehénszaga van.

Ősztől zárva a templom melletti cukrászda. A Family Frosttól vásárol jégkrémét, az megáll a házzal szembeni játszótérnél, a Kaktusz Villő kedvence, vizes alapú, eper, citrom, és tutti-frutti, utóbbi a zöld bevonó fantázianeve, Villőnek tetszik a szó, tutti-futti, mondja, kinyitják, tizennégy egyesével műanyagtasakba csomagolt jégkrém fekszik a dobozban, ennyit a zero waste-ről.

Nyáron befőttet csinált, a barackfáról szedték a gyümölcsöt, a megfelelő érettség a fontos, magyarázta az anyja, ha még kemény, akkor több cukor kell hozzá, de ami túlrett, az már alkalmatlan befőttnek, jobb a cefrébe hajítani, tudod, az a jó, ha friss, ropogós.

Villő mindenkire rányit a vécében, Kata látja, hogy Villő Eni után megy, rászól, hogy nem szabad. Kata nem engedi, csak hagyja.

Mi az ott, Nényus, mi mi, az ott, ami a kezekben van, ez, ez felnőtt dolog.

Az intimkelyhet online rendelte, korábban próbálta a mosható betétet, de undorodott, ahogy a mosógép tetején lévő szögletes lavórban ázott, Zoli meg borotválkozott mellette. Az anyja szerint nem tudja, hogy mit kezdjen magával unalmában, szülnie kellene, nem intimkedni.

A beszoktatás pénteken fejeződött be, Villő már ott aludt, a kisautós ágyneműben.

Reggelente az óvoda kapuja előtt Eni keserű mentol illatot érez, vékony női cigi, rátaadt rúzs a szűrőnél, hatalmas műkörmök, a jobb gyűrűs ujjnál letörött, magassarkú cipő, valahogy nem így képzelet a gyerekes nőket, nem hasonlít Katára, vagy a többi falusi anyukára, egész szimpatikus.



Zoli tavaly gondolta meg magát, hogy mégis. Ebédszünetben hívta fel, ő otthon pakolászott, ami az amerikaiaknak hálaadás, Eninek munkaszüneti nap, megvárja a meleg étellel, mondta, de ne számíton pulykára, vagy áfonyaszósra, az anyja hozott át maradékot a kuktányi csirkepaprikásból, este melegíti, addig ellesz popcornon, beteszi, 700 Watt 3 perc, majd kérte Zolit, hogy beszéljen folyamatosan, ő kikapcsolja a mikrofont, pisil, Zoli a parkban eszik, hallatszik a gyerekszivaj és a kukoricaszemek egyre gyorsabb durrogása, izé, pattogása, mert pattogatott, akkor mondta, hogy mi lenne, ha mégis.

Szerdán nyolcra vitte Villót, találkoztak a szülőkkel, újak vagytok, kérdezte a fekete pufimellényes nő, majd a fiát hátulról ölelve mondta, hogy az ő fia beteg volt, pontosabban: úgy fogalmazott, hogy mi betegek voltunk, ment a hasunk, hánytunk, tudod a szokásos, egy hét hiányzás, és ti, mesélj, ti már szobatiszták vagytok.

Pelenkából vajon létezik mosható, ezen még nem gondolkozott, hány kiló pelenka egy gyerek. Zolival nem akartak gyereket, nem volt különösebb oka, a munka mellett beleférne, pénzük is van, jobb ketten. Azt vakarni és áztatni kell.

Az anyja szerint ő semmit nem tud az anyaságról, bezzeg Kata, Pityukám felesége, csodálatos anya, ahogy azt a négy gyereket neveli, a fiúk tisztelettudók, dolgozók, pont, mint Pityukám, a ponttól papagáj hangon pityukámozik.

Csütörtökön az óvodában ebédelnek, borsófőzelék, a rántott húson duplapanír, Villő nem szereti a húst, egyet az apa kedvéért, egyet a mama kedvéért, egyet Pisti kedvéért, nem, a Pisti kedvéért nem, a főzelék elfogy, a rántott hús utolsó darabját Eni nyeli le, látja az óvónő, úgy érzi, rajtakapták, és most mindenki azt hiszi, hogy megeszi a kislány elől az ételt, a frufuját piszkálja, arra gondol, hogy ez gyerekes.

Nem érti Zolit, hiszen tudta, hogy már nem minden hónapban menstruál, jó, nem biztos, hogy tudta, de tudhatta volna, Zoli nem figyel semmire, ez akkor bosszantotta, most kelyhet vett, így nem feltűnő, hogy nincs kuka a vécé mellett.

Hétfőn az óvodába érve lecserélik a tépőzáras cipőt, ha a kislány rálép, narancsosan villog, vagyis csak a balos, az is csak pislákol, használt, talán mindhárom fiú hordta, nem is, csak a két kisebb, fehér virágos benti cipőt ad a lábára, ő vette neki, Villő a plüss zsiráfot a hónaljához szorítja, szopja az ujját, a szája fölött látszanak a piros vajatok, ahol a bőrt harapdálja.

Nem tudja, hogy fiút vagy lányt szeretne, a nőgyógyász egyikkel sem bízhatja, az ön korában már, mondta a hatvanas férfi, és a mosottszürke linóleum padlót vizsgálva elfordul, rányomja a hideg zselét. Tizenöt kocka papírtörkövel szedte le.

Laboreredményre várnak.

Melyik a te jeled, kérdezi Villót, a kislány az ujját szopja, nézegeti a fogas melletti rajzokat, a zöld autót hosszasan bámulja, na, melyik az, Villő, a létra, ügyes vagy, igen a létra, ahol ezt látod, ott mindig a te dolgaid vannak, és oda is kell visszatenni, észreveszi a bugyuta hangot, ahogy magyaráz.

Nézd, itt van Julika néni, a dadus, az óvodában kettő Julika néni van, a másikat Villő pöttyösnek hívja, a szeplői miatt, a pöttyös Julika néni az óvónő, de mások előtt nem hívják pöttyösnek, Villő odamegy az építőkockákhoz, a szőnyegre ül, kiborítja a kosarat, gyere, integet, melléül.

Múlt héten nem épített semmit, neki viszont elszibbadt a lába az alacsony széken. Elképzeli a szülői értekezletet, amikor harminc felnőtt ember ül a kicsi székeken, mosolyog, úgy képzelem, hogy Kata fejét kitakarja a térde a hosszú lábai miatt. Villót figyel, ahogy tornyot épít, eddig nyolc kockáig jutott, most teszi fel a kilencediket, a torony nem billen meg.

Rezeg a telefonja, a nőgyógyász, kinyomja, az órájára néz, 9:45. Julika néni javasolta, hogy ma ne maradjon sokáig, jössz játszani, kérdezi a hat év körüli szőke kislány, Villő engedélyt kérve néz rá, persze menjél, ma nem én, hanem anyukád jön érted, Villő nem figyel.

■ ■ ■